

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 280/2014
15.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Зорана Таталовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.А., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., адвоката Н.Ж., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 224/13 од 18.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5249/2013 од 04.11.2013. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 15.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бору К 224/13 од 18.07.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5249/2013 од 04.11.2013. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К 224/13 од 18.07.2013. године окривљени С.А. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а, па му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна нећа извршити уколико окривљени у року од две године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те је обавезан да оштећеном као тужиоцу С.Ж. на име надокнаде трошкова кривичног поступка исплати износ од 87.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5249/2013 од 04.11.2013. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног С.А. и оштећеног као тужиоца С.Ж., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног С.А., адвокат Н.Ж., због разлога прописаних чланом 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или укинути обе пресуде и списе предмета вратити суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке због чега их није позвао на седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП-а, оценио наводе у захтеву и нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да из доказа изведних у редовном кривичном поступку није доказано да се у радњама окривљеног С.А. стичу објективни и субјективни елементи основног облика кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ-а с`обзиром на то да је оштећени у свом исказу изјавио да се критичном приликом није осећао угроженим, па се следствено томе износи став да је за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ-а извршеног 13.11.2007. године (за које је прописана казна затвора до једне године према Кривичном закону који је важио у време извршења кривичног дела), наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења протеком четири године од извршења предметног кривичног дела.

По налажењу овога суда из цитираних навода захтева произлази да се наведене пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а због које окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, а које наводе Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, како чињенични опис радње извршења кривичног дела које је окривљеном оптужним предлогом оштећеног као тужиоца стављено на терет и за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, садржи претњу окривљеног да ће напасти на живот и тело оштећеног, као радњу извршења кривичног дела, којом претњом су остварена осећања угрожености и страха код оштећеног, а код грађана присутних предметном догађају изазвана узнемиреност, то је, по налажењу овога суда, а према чињеничном опису радње извршења кривичног дела очигледно да се у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а.

Надаље, како из изреке правноснажне пресуде произлази да је предметно кривично дело извршено дана 13.11.2007. године када је важила одредба члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а („Службени гласник Републике Србије“, број 85 од 06.10.2005. године) којом је било прописано да ће се учинилац овог кривичног дела казнити затвором од три месеца до три године, имајући у виду одредбу члана 103. тачка 6. КЗ-а да се кривично гоњење не може предузети кад протекне три

године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко једне године и одредбу члана 104. став 6. КЗ-а да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, то би у конкретном случају за предметно кривично дело које је извршено дана 13.11.2007. године, апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила протеклом шест година од извршења кривичног дела, дакле 13.11.2013. године.

С`обзиром да је првостепена пресуда постала правноснажна даном доношења другостепене пресуде - дана 04.11.2013. године, дакле пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења окривљеног за предметно кривично дело, то се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да је побијаним пресудама на штету окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а.

У вези са тим, Врховни касациони суд налази да су неосновани и наводи из захтева браниоца окривљеног и у делу којим се истиче да је оптужни предлог оштећеног као тужиоца поднет неблаговремено - 22.10.2010. године, када је већ наступила релативна застарелост кривичног гоњења за предметно кривично дело. Ово с`тога, јер из списка предмета произлази да је оштећени као тужилац дана 07.09.2009. године поднео кривичну пријаву на записник у Општинском јавном тужилаштву Бор против окривљеног због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а, којом радњом је прекинут ток застарелости кривичног гоњења, па самим тим у време подношења оптужног предлога - 22.10.2010. године није наступила релативна застарелост кривичног гоњења окривљеног за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ-а, те се супротни наводи захтева браниоца окривљеног оцењују неоснованим.

Осталим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да у редовном кривичном поступку није доказано постојање објективних и субјективних обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ-а, па самим тим ни квалификованог облика овог кривичног дела из става 2. члана 138. КЗ-а, јер је оштећени посведочио да се критичном приликом уопште није уплашио нити се осећао угроженим, затим да саслушани сведоци нису потврдили исказ оштећеног у погледу претњи које му је упутио окривљени, те да је суд требало да прихвати одбрану окривљеног и да је с`тога на основу изведених доказа чињенично стање погрешно утврђено, по оцени Врховног касационог суда нижестепене пресуде се побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.**